

στὴ μέση μὲ τὶς ἀγριοφωνίας του γιὰ τὴ «δόλια πατρίδα», ἐν καὶ τὸ «Ἀστυ» τῆς περιφερείας Τρίποτος μῆς ἔδωσε νὰ νιώσουμε πώς ἡ κ. Φιλάρετος αὐτὴ τὴ φρὸν λησμόνης τὴ δόλια πατρίδα καὶ θυμύθηκε μοναχὸς... τὸν κ. Φιλάρετο καὶ τὰ μικροσφεροντάκια του.

Κακὸ αὐτὸς γιὰ ἔναν ἑταῖταρισμένο πατριώτη!

TROMAE

νάθωαθεῖ ἢ Φραγκούδης στὴ Χαλκίδα. Ἐφτὰ ἐνόρκοις τὸν ἀθωώσανε καὶ πέντε τὸν καταδικάσανε. Παρὰ τοὺς δηλαδὴ νὰ τὴν πάθει γιατὶ ἡ βρισκόντουσαν ἄλλοι δυὸς ἔνορκοι νὰ παραδεχτοῦν ὅ,τι καὶ οἱ πέντε, πῶς ὁ Φραγκούδης δηλ. μὲ τὸ γὰρ βρίσει τοὺς Ρωμιοὺς Ὅπουργοὺς... ἔβαλε φωτιὰ στὸ πηγάδι, ἡ Ρωμαϊκὴ Δικαιοσύνη θὺ κέρδιζε ἄλλη μᾶς καινούρια νίκη, ποὺ θάποχαντκωνότανε πιὰ μ' αὐτή.

Ο φίλος μας ὅμως Φραγκούδης τὴν πλέρωσε καλά· ἔξη μῆνες ὑποδικία σὲ Ρωμαΐκες φυλακές ἰσοζυγίασε μ' ἔξη μῆνες καταδίκη σὲ φυλακές ἀνθρωπινές. Αὐτὸς πιὰ ἐπέζησε νὰ μῆς πὸ πεῖ κι ὁ ίδιος σὲ κανένα χρήσι τὸν τῶρα πιὰ ποὺ τελιώσανε τὰ βάσανά του.

O KYPIRIOTIS

καθαρευουσιάνος ποὺ τόσο ἡρωικὰ τουλουμάστηκε ἐπὸ τὸν κ. Μ. Δ. Φραγκούδη τῆς «Ἀλκήθειας» (κοιτ. «Νουμᾶ» ἡριθ. 169, σελ. 2) ἔχανταντάνεψε πάλι κι ἔργισε στὴν «Ἀλκήθεια» τῆς Λευκεσοῦ νὰ πολεμᾷ τὴ Δημοτικὴ μὲ βρισκές, ψευτίες καὶ συκοφαντίες, καθὼς τέχουν ἀγιάτρευτο συνήθειο αὐτοῖς κύριοι.

Ο φίλος μας καὶ διευθυντὴς τῆς «Ἀλκήθειας» κ. Μ. Φραγκούδης τοῦ ἀπαντάκει καὶ πάλι τοῦραρχοκρήτης κανεὶς, κατὰ τὴ γνώμην μας, γιατὶ σὲ τέτους κακόπιστους δὲ χρειάζεται ἀπάντηση, ἀλλὰ κλείσιμο τῆς πόρτας. Ἀπαντάμε μετὶ ἐδῶ στὸ Μεστριώτη καὶ στὰ κοπέλλια του· Μόνο γελάμε μὲ τὶς ἀνοησίες τους, ἐν κι ἀντὸ τοῦ τοὺς εἶναι.

Γιὰ νὰ δεῖτε ισαρμέ ποὺ φτάνει ἡ ψευτιὰ τοῦ Κυπριώτη σκολαστικοῦ ἔχανταντόνουμε ἐδῶ ἔνα κομάτι, ἀφοῦ τὸ πιάσουμε πρῶτα μὲ τὴν ταιριάδα νὰ μὴ λερωθοῦμε·

«..διτὶ ἐφημεροῖς (μιλάει γιὰ τὸ «Νουμᾶ») ήτις ἀπὲι «διευθύνσεως» ἔχει «διέφτυση» (δυστυχῶς αὐτὸς δὲν τὸ καίναμε ἀκόμα, γιατὶ μᾶς λείπει ἡ παληκαριά)

»έδειξε ὀλοφάνερχ πῶς στὸ ναρτικὸ ἔστεκε (24) ἡ ἀτύχη τῶν Ἑλλήνων, τοῖς ἐμεῖς καταβάλλαμε τὰ »πιὸ χρήσιμα, τὸ μεγαλύτερο ἔρθιμο καρέβια, ἀξιώτατα στρατηγὸ, προθυμικὸ ἀκούραστη. Καρέβια »δηλαδὴ προσφέραμε ἀπὸ τὰ 400 τὰ διὸ (25) τρίτα »ἡ λίγο λιγώτερη στρατηγὸ τὸ Θεμιτοκλῆ, ποὺ πάρτος τὸ περισσότερο ἔνεγγος νὰ γίνει ἡ μηχηνὴ »στὸ στενὸ κι ἔτσι ὀλοφάνερχ νὰ σωθεῖ ἡ Ἑλλαδα, »καὶ ποὺ γιὰ τοῦτο ἔσεις τὸν τιμήσατε ὅσο ποτὲς »κανενάν (26) ἄλλο ἔνο ἀπὸ ὅσους ἔρθανε στὸν τόπο »οσας προθυμιά πάλις δεῖξαμε καὶ ποὺ θαρρετώτατη, γιατὶ ἀφοῦ κάθε ἄλλος ὡς στὰ σύνορά μας ἀπροσκύνησε κι ἐμεῖς ἀδύνητοι ἀπὸ τὴν ξηρὰ παραχιτάσμε ἔναγκαστηνα στὸν τόπο μας καὶ καταστρέψαμε τὰ δικὰ μας, πάλις κι ἔτσι δὲν κατα-

(24) ἔγένετο. Ισως ἔκειτο ἡ ἐνέκειτο.

(25) τῶν δύο μοιρῶν. Κάπιο λάθος δίχως ἄλλο. Τὰ καρέβια δὲ κατὰ τὸν Ἡρόδοτο εἶταν 380, τὰ Ἀττικὰ 130 ἡ 200.

(26) μάλιστα δὲν ἀνδρα. Γράφε μάλιστα δὲν ἔνα δινδρα. Ο ἴδιωτισμὸς γνωτός. Πρ. 3, 39 μάλιστα δὲν μπαν πόλιν· δ, 68 πλείστα εἰς ἀνήρ δινάμενος. Σοφ. ΑΙ. 1340 ἔνα δινδρα ἴδειν δριστὸν Ἑλλήνων. Όμ. Ιλ. M, 243 εἰς οἰωνὸς δριστος.

εἶναι γιὰ φτίσμα, διὲ δ μολόνων τὸ ἀσπιλον ὄνομα τοῦ «Παρθενῶνος γράφων αὐτὸς «Παρθενὸς» εἶναι γελοῖος καὶ διὲ κληροκόδιος δοτις θὰ μετέφρασε τὸ «Χαῖρε πεχαριτωμένη» εἰς τὸ «γιὰ σου παπαρούνα μου» ἀλλὰ Πάλλη θὰ ἔτοιγε τεσσαράκοντα δικραίας.

Ο Κυπριώτης καθαρευουσιάνος σκίζει τὰ ρούχα του πῶς δὲν εἶναι λογιώτατος. Τὸ πιστεύουμε, ἀφοῦ μὲ τὸ γραφούμενό του ἀποδείχγεται πῶς μοναχὸς γελοῖος εἶναι.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

«Φρουρώ καὶ Ρίσλερ»

Ἐνα ἔργο πλοκῆς καὶ δράστης μὲ σκηνές ωμαντικές, μὲ κάμποση ἀλήθεια γραμμένο, μὲ καὶ μὲ περσότερη ψευτιά, ἄλλοι τεχνικὸ κι ἄλλοι ἀπελπιστικὰ ἔτεχνο μ' ὀλοφάνερη βιασμένη προσπάθεια στὴ διαγραφὴ τῶν χαραχτήρων, καὶ μὲ τὸ συνειθυμένο φραντσέζικο ψόφο στὴν εὑρεση ὥριτων θεατρικῶν κόλπων τῆς πρώτης ἐντύπωσης, εἶναι τὸ κανονότιο δράμα ποὺ ἔπαιξε τὸ Βασιλικό. Τὸ μυθιστόρημα ἡπ' ὅπου παρθήκε (Fromont jeunie el Risler απο) εἶναι βιβλίο ἀρκετὰ εὐχαριστοῦ μὲ ζωὴ καὶ μὲ γάρη ποὺ μπορεῖ πολὺ τερπνὰ κανεὶς νὰ περάσῃ πολλὲς ὥρες διαβάζοντας το, γιὰ τοῦτο ἵσως εἶναι καὶ βραχεμένο ἡπ' τὸ Γαλλικὸν Ἀκαδημία. Μὰ τὸ δράμα, ποὺ γιὰ νὰ γίνη τέτοιο χρειάστηκε ἔξοντὸ τὸ συγραφέα τοῦ Βιβλίου καὶ σὲ συνεργασία ἔνος ἄλλου, τοῦ Βελτ, εἶναι ἀσύγκριτα καττάτερο καὶ τόσο ἀδύνατο κι ἔτεχνο στὴν πλοκὴ τῆς ὑπόθεσης ποὺ νὰ δυσκολεύεται κανεὶς νὰ τὸ γνωρίσῃ. Η γάρη ἡ περιγραφή καὶ τὸ συναρπαστικὸ τῶν σκηνῶν ποὺ παρουσιάζει στὶς σελίδες του ἡ Daudet κατερθώνουν νὰ σκεπάσουν τὶς ἀδυναμίες τοῦ ἔργου καὶ τὸ ἀφύσικο τῆς πλοκῆς τοῦ μύθου ὃστε νὰ μὴ φάνεται παραξένο τὸ πῶς ὁ Rischler, ζυθωποὶ ἔξυπνες κι ἔφευρέτης μάλιστα, νὰ πιστεύῃ στὴν ήθική τῆς τρελλογυναίκας του, νὰ μὴ βλέπῃ τὸ ἀλλόκοτα καμόρατα τῆς, νὰ κλείνῃ τὰ μάτια του στοὺς ψευτικοὺς ἰσολογισμοὺς ποὺ τοῦ παρουσιάζουνε κι ἔνα σωρὸ ἄλλα ἀδύνατα κι ἀκατανόητα. Στὸ δράμα δύμως γνωταὶ ἡ περιγραφὴ καὶ ἡ γάρη τοῦ Daudet καὶ μένει μοναχὸς ἡ ψευτρή σκηνοτελεγτικὴ τέχνη τοῦ συνεργάτη του, νὰ μὴ βλέπῃ τὸ ἀλλόκοτα καμόρατα τῆς, νὰ κλείνῃ τὰ μάτια του στοὺς ψευτικοὺς ἰσολογισμοὺς κι ἔτσι τόσο μάτιας ἔχει πιστεύει τὸν Β. Θέατρο κι ἡ Ελληνικὴ σκηνὴ γενικά, δὲν κατέβασε ἀκόμα, κι ἀπογύριση ήθοποιούς γιὰ ἔργα καπτῶν θεατρικά ἀπὸ τὶς συνειθυμένες αιμέδιες, κι ἔλαχρότερα ἀπὸ τὶς εἰκολεῖς ἀγριοφωνίες τῆς πραγματίδης.

A. ΣΙΓΑΝΟΣ

περσότερος εἶναι καλὸ μόνο τὴ στιγμὴ τῆς πρώτης ἐντύπωσης. «Ἐτοι καὶ ἡ πελευταία εἰκόνα τῆς πέμπτης ποάτης ποῦ φάνεται καθαρὴ κι προσπάθεια τῶν συγραφέων στὴν εὑρεση κάπιας ἀπροσδόκητης λύσης ἀργήνει στοὺς θεατές βαθειὰ ἐντύπωση ὃστε βγαίνοντας ἡπ' τὸ θέατρο νὰ λένε—「Ωραῖο... θαυμαστό τὸ ἔργο!.. Κι ὅμως ἡ πελευταία αὐτὴ πρέπη ποὺ δίνει τὴ λύση, στὸ ἔργο εἶναι ἡ γειρότερη κι ἀτεγγύστερη καὶ τοῦτο φάνεται καλλίτερο σ' ὅποιον ἔτυχε νὰ δικάσῃ τὸ ρομάντσο. «Ἐκεὶ δὲ η Διωνητρική πελευταία πολὺ ἀκόμα τὴ λύση γιὰ χρόνια διετίης αὐτὴν πρέπη φάνεται μονάχη της Κρητικής φυσικής, Ιστορισμένης ἡ ὁραιότερες σελίδες, τὶς ὥραιότερες ἵσως τοῦ ἔργου μὲ τὴ θηλυκότητα εἰςένη μελαχολία ποὺ τόσο ἀπλὰ σκορπίζει στὰ ἔργα του η Γαλλικὴ ποιητής. Τὸ τέλος λοιπὸν τοῦ δράματος δίνει εἶναι ποὺ συνταστηκει διαγραφέας, εἶναι μοναχὸς ἔνα τέλος ἀνάργητης. Καὶ φάνεται ἀληθινὴ περίεργο πῶς ἔνας δημιουργὸς ποὺ ἔτυχε νὰ φανταστεῖ καὶ νὰ δημιουργήσῃ, ὃσο δήποτε μικρὸ κι ἐν σκέπτωτο, ἀποφάσιζε ἐπειτα γιὰ ἔνα συρίσιο ὄλευθο λύκον τὸν θεατρικὸν τέλος τοῦ θέατρου του ζωή, κι δεύτερη σκίνεται γελοία. Οι ηθοποιοί δήρησαν καὶ περιφρούσι. «Ο κ. Φύρστ άρκετά καλός, μόνο μὲ τὸν ίδιοτρόπο έκεινο τόσο στὸ φωνή του ποὺ τοῦ τοῦ έμεινε φάνεται κληρονομία ἀπὸ τὶς τραγωδίες, καὶ ποὺ πρέπει ἔξπαντας νὰ τὸν διερθίσῃ. «Η κ. Λοράνδου—κυρία Rischler—γρειαζότανε περσότερη τοσχηπινὴ καὶ πονηράδη στὸ παιζόμενο της ἐπρεπε νὰ ζωντανέψῃ ἔνα φύλο, ἀλήθεια, δύσκολο καὶ ζεγωριστό, μὲ δὲ φάνεται πῶς προσπάθησε νὰ τὸ κάνῃ, γιὰ τοῦτο κι ἡ ιπάρχιση της ποὺ νὰ τὸν ἀνάγκην ν' ἀλλαζήῃ ἀπὸ τὴ γειρή σὲ στιγμὴν ἔμενε πάντοτε ἡ ίδια κι ὅταν μιλοῦσε μὲ τὸν θυτὸ της κατέβασε ἀπὸ τὸν πόλο τὸν θυτὸν καὶ στὶς σελίδες του ἡ Λάκωνες, καὶ πάλι μὲ τὸν ἀρωμένον της. Τὸ θέατρο εἶναι πῶς τὸ B. Θέατρο κι ἡ Ελληνικὴ σκηνὴ γενικά, δὲν κατέβασε ἀκόμα, κι ἀπογύριση ήθοποιούς γιὰ ἔργα καπτῶν θεατρικά ἀπὸ τὶς συνειθυμένες αιμέδιες, κι ἔλαχρότερα ἀπὸ τὶς εἰκολεῖς ἀγριοφωνίες τῆς πραγματίδης.

»Τὴ τραχούσαν τὰ πονηταὶ ὄπως τοῦ θεολογοῦ.

75. «Τάχα δὲν ξέπει, ὡς Λάκωνες, κι ἡ προσθυμιὰ κι τάπε κι ἡ διθύρωνά μας ἀποφασιστὸ τὸ θεάτρον οἱ Ελλήνων νὰ μη μέση τὴν κακοθελέπονταν καὶ τὸ τόσο πιὰ ἀφτῆς ποὺ τὴν κυριαρχία ποὺ ἔχουμε; Τὸ τέλος δὲν τὴ λύση καὶ στανικά, παρὰ σὲ δὲ θελήσατε ἰσεῖς νὰ κρατερέστε ώς νὰ ζετελιώσετε; Η δοουλιὰ τοῦ Μήδου κι ἡ θύθανε σ' ἐμές τότες οἱ συμμάχοι μὲ περικάλλας ἀποτέλεσαν νὰ γίνουμε ἀρχηγοὶ τους. Καὶ στὴν ἀρχὴ η δουλιὰ κι ἡ ίδια μέση παρασύρει ποὺ προσχωρήσαμε ώς ἐδῶ, ἐναγκασμένους τὸ περιεργάτερο ἀπὸ φύλο, ἐπειτα καὶ τιμή, στερνά κι ἡ πέρα κέρδος καὶ τότες πιά, ὅταν μέση μίστραν ποὺ πολλοὶ καὶ μερικοὶ τους ὑποταξάμε καὶ κλαλάς πούγκα